

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **Bc. D.J.**, bytem ■■■, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2016, č. j. OD 512/16-5/67.1/16164/NL,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 6. 2016, č. j. OD 512/16-5/67.1/16164/NL, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 4. 2016, č. j. MML 159140/15/4630/OD/Hrz. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne [redacted] v [redacted] hodin řídil motorové vozidlo tovární značky [redacted], RZ [redacted], v ulici [redacted] u č. p. [redacted], v obci [redacted], nedovolenou rychlostí 73 km/hod., tj. po odečtení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/hod. rychlostí 70 km/hod. v úseku, kde je zákonem povolena maximální rychlost jízdy 50 km/hod., za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v tom, že udělená pokuta ve výši 3 000 Kč byla snížena na 2 500 Kč.

Žalobce v žalobě nejprve namítal, že správní orgán I. stupně s ním vedl řízení ohledně jiného skutku. Zatímco v oznámení přestupku a úředním záznamu vyhotoveném Policií ČR bylo uvedeno datum spáchání přestupku 1. 4. 2015, ve formuláři „oznámení přestupku“ vyhotoveném policisty na místě, „záznamu přestupku“ a zejména na videozáznamu přestupku je uvedeno datum 23. 8. 2015. Všechny tyto materiály měl správní orgán I. stupně k dispozici od prvopočátku a prokazatelně tedy věděl, kdy ke spáchání přestupku mělo dojít. Neměl tedy žádný důvod vést správní řízení ohledně přestupku ze dne 1. 4. 2015, pokud již z pouhého zhlednutí videozáznamu bylo patrné, že k přestupku došlo dne 23. 8. 2015. Přesto však správní orgán I. stupně od 14. 10. 2015 do 8. 3. 2016 vedl řízení o přestupku spáchaném dne 1. 4. 2015. Teprve v předvolání k ústnímu jednání dne 5. 4. 2016 bez jakéhokoliv odůvodnění uvedl datum spáchání přestupku 23. 8. 2015. Totožnost skutku je dána zejména časem a místem spáchání přestupku. Jestliže správní orgán uvádí zcela odlišné časy spáchání určitého skutku, je zřejmé, že se nemůže jednat o totožný skutek, ale o dva rozdílné skutky. O těch je pak povinen vést dvě různá řízení, pokud je usnesením nespojí, což se nestalo.

Dle žalobce se správní orgán I. stupně také řádně nezabýval otázkou naplnění materiálního znaku přestupku a žalovaný tak měl jeho rozhodnutí jako nezákonné zrušit a vrátit k novému projednání. Pokud naplnění materiálního znaku přestupku a existenci okolností vylučujících jeho naplnění posuzoval poprvé až odvolací orgán, byl žalobce zbaven práva na opravný prostředek, neboť neměl možnost se k závěrům žalovaného vyjádřit a rozporovat je. Závěry žalovaného žalobce navíc považuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, na základě čeho k nim dospěl. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45.

Žalobce dále tvrdil, že s obsahem spisového materiálu bylo manipulováno a správní orgán (či někdo jiný) zfalšoval ověřovací list č. 8012-OL-70219-15. Platnost ověření použitého rychloměru dle ověřovacího listu č. 8012-OL-70214-14 ze dne 22. 8. 2014 skončila dne 21. 8. 2015, ale k údajnému přestupku mělo dojít až dne 23. 8. 2015. Měření rychlosti tak bylo dle žalobce provedeno neověřeným rychloměrem a výsledek takového měření je jako důkaz nepoužitelný. Není zřejmé, o co žalovaný opírá své tvrzení, že si oprávněná úřední osoba vyžádala ověřovací list silničního radarového rychloměru č. 8012-OL-70219-15 ze dne 7. 8. 2015 s platností do 6. 8. 2016, když o ničem takovém ve spisovém materiálu neexistuje záznam. I kdyby tak učinila telefonicky, byla by povinna učinit o tom úřední záznam. Neexistuje také žádný záznam o tom, že by tato listina byla doručena ze strany Policie ČR. V soupisu součástí spisu není uvedena jako příloha s určením data, kdy byla do spisu vložena, ačkoliv takový záznam musí být ve spisu ze zákona učiněn. Žalobce zdůraznil, že předmětná listina není originálem ani ověřenou kopií ověřovacího listu. Ve spise je vložena mezi

předvolání k ústnímu jednání ze dne 12. 1. 2016 a omluvou z ústního jednání ze dne 1. 2. 2016. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval na námitky žalobce, že spisový materiál, který zaslala Policie ČR, obsahuje pouze 8 listů a nemůže tedy obsahovat list č. 27 spisu. Napodobenina ověřovacího listu ze dne 7. 8. 2015 založená na čl. 27 správního spisu je silně nekvalitní, je jasné, že se nejedná o originální dokument. Vzhledem k rastru pod textem je zjevné, že s obsahem dokumentu bylo manipulováno. Na ověřovacím listu č. 8012-OL-70214-14 je navíc razítko „kopie souhlasí s originálem“. To na zmanipulovaném ověřovacím listu chybí. S těmito námitkami, které žalobce vznesl již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal a napadené rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Žalobce konečně také namítal, že se žalovaný nevypořádal ani s jeho námitkou, že se v projednávaném případě jednalo o přestupek aktivně vyvolaný a iniciovaný samotnými policisty, přičemž v takovém případě nepřipadá postih v úvahu.

Ze všech výše uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné a navrhoval, aby bylo zrušeno stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně požadoval náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K namítanému nezákonně vedenému společnému řízení žalovaný uvedl, že doručením příkazu správního orgánu I. stupně žalobci dne 29. 10. 2015 bylo oznámeno zahájení řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Včasným podáním odporu byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení předvoláním žalobce k ústnímu jednání na den 2. 2. 2016. Je pravdou, že Policie ČR uvedla v oznámení o přestupku ze dne 23. 8. 2015 a v úředním záznamu z téhož dne chybně datum a čas spáchání předmětného přestupkového jednání (místo 23. 8. 2015 v 16:22 hod., uvedla 1. 4. 2015 v 8:51 hod.) a také správní orgán I. stupně v písemnostech ze dne 14. 10. 2015 až ze dne 12. 1. 2016 tuto chybu zopakoval. Teprve v předvolání k ústnímu jednání na den 5. 4. 2016 ze dne 8. 3. 2016 je uveden správný časový údaj spáchání předmětného přestupkového jednání (■ v ■ hod.). Při ústním jednání dne 5. 4. 2016 bylo provedeno dokazování svědeckými výpověďmi policistů, pprap. ■ se vyjádřil mimo jiné i k chybnému uvedení data a času při následném sepisování oznámení a úředního záznamu po provedené silniční kontrole. Při ústním jednání dne 5. 4. 2016 byl tedy projednán přestupek žalobce spáchaný dne 23. 8. 2015 v 16:22 hod., nebylo vedeno společné řízení o přestupku spáchaném dne 1. 4. 2015 v 8:51 hod. a přestupku spáchaném dne ■ v ■ hod. Žalovaný dále konstatoval, že argumenty žalobce ohledně údajného pohybu dalšího policejního vozidla, které mělo roztlačovat jeho vozidlo, lze považovat za zcela účelové a ničím nepodložené. Žalovaný ze všech shora uvedených důvodů navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul v celém rozsahu, náhradu nákladů řízení nežádal.

III. Replika žalobce

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, ve které konstatoval, že totožnost skutku je dána zejména časem a místem spáchání přestupku. Jestliže bylo s žalobcem od 29. 10. 2015 vedeno řízení ohledně přestupku spáchaného dne 1. 4. 2015 v 8:51 hodin, a v předvolání ze dne 8. 3. 2016 byl předvolán k ústnímu jednání ve věci přestupku spáchaného dne ■■■ v ■■■ hodin, je zcela zjevně dána zásadní časová rozdílnost těchto dvou skutků. Správní orgán I. stupně navíc ohledně obou skutků žalobce obvinil. Dle § 73 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), je občan obviněný z přestupku, jakmile správní orgán vůči němu učinil první procesní úkon. Prvním procesním úkonem ve věci přestupku ze dne 1. 4. 2015 byl příkaz ze dne 14. 10. 2015 a prvním procesním úkonem ve věci přestupku ze dne 23. 8. 2015 bylo předvolání k ústnímu jednání ze dne 8. 3. 2016. V tomto předvolání přitom správní orgán I. stupně nedal žádným způsobem najevo, že by předmětná věc měla jakkoliv souviset s původně vedeným řízením o přestupku ze dne 1. 4. 2015, či že by nějakým způsobem překvalifikoval dobu spáchání přestupku. Je tedy zjevné, že správní orgán vedl pod jednou spisovou značkou společné řízení o dvou rozdílných věcech, a to v rozporu s § 57 odst. 3 přestupkového zákona.

IV. Posouzení soudem

Pro posouzení totožnosti skutku je třeba rozlišit mezi pojmy „*skutek*“ a „*popis skutku*“, jak jsou vnímány v kontextu správního trestání i trestního práva, jehož zásady jsou přiměřeně použitelné i pro správní trestání. „*Skutek*“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka. Naproti tomu „*popis skutku*“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům přestupku či správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku je nezbytnou náležitostí příslušného rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku či správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán (viz např. rozsudky ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, č. 1975/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, č. 2822/2013 Sb. NSS; obdobně srov. Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 220).

Správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku. (viz rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace.

Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261).

Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).

V nyní posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Skutková podstata daného přestupku je vymezena tak, že ji naplní fyzická osoba, která „v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více“, přičemž „v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“

Svou obhajobu žalobce založil primárně na tvrzení, že s ním správní orgán I. stupně vedl řízení ohledně jiného skutku, než kterým byl nakonec uznán vinným.

Datum a čas spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu, však není přímo součástí příslušné skutkové podstaty (pro její naplnění postačí překročení dovolené rychlosti v obci), tj. není rozhodný pro závěr, zda se přestupek stal, či nikoliv (srov. rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, odst. 172 a násl). Je ovšem nezbytnou náležitostí „popisu skutku“. Podle § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání [...]“. Uvedení konkrétního času spáchání přestupku je podstatné pro vyloučení překážky litispendence a překážky věci rozhodnuté, pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Právě těmito hledisky je proto třeba poměřit přípustnost změny v označení data a času provedené v průběhu řízení správním orgánem I. stupně.

Při vymezení data a času spáchání přestupku se správní orgán I. stupně skutečně v průběhu správního řízení dopustil pochybení, když do svých písemností ze dne 14. 10. 2015 až ze dne 12. 1. 2016 převzal chybné vymezení data a času spáchání přestupku, které uvedla Policie ČR v oznámení o přestupku ze dne 23. 8. 2015 a v úředním záznamu z téhož dne (místo 23. 8. 2015 v 16:22 hod., uvedla 1. 4. 2015 v 8:51 hod.). V předvolání k ústnímu jednání na den 5. 4. 2016 ze dne 8. 3. 2016 je již uveden správný časový údaj spáchání předmětného přestupkového jednání (23. 8. 2015 v 16:22 hod.). Ve světle výše popsaných východisek krajský soud považuje uvedenou změnu za změnu popisu skutku, nikoliv skutku samotného. Totožnost skutku byla zachována shodným následkem (konkrétním porušením zájmu na bezpečnosti silničního provozu způsobeným nedodržením stanovené rychlosti vozidla, které žalobce řídil) i jednáním, které bylo v podstatných okolnostech shodné jako jednání, pro které bylo řízení zahájeno.

Změna data a času spáchání skutku nezpůsobila, že by skutek byl zaměnitelný s jiným

nebo že by žalobce mohl být potrestán za tentýž skutek dvakrát. Pprap. Š. M. dne 5. 4. 2014 ve své svědecké výpovědi vysvětlil, že při sepisování oznámení o přestupku a úředního záznamu došlo z jeho strany k nesprávnosti v psaní, kdy omylem uvedl chybné datum a čas spáchání přestupku. Lze proto uzavřít, že přestupkové řízení bylo zahájeno pro totožný skutek, pro který byl žalobce uznán vinným rozhodnutím prvního stupně i rozhodnutím žalovaného.

Žalobce netvrdil, že by mu nesprávné označení data a času znemožnilo řádně uplatnit právo na obhajobu. Soud proto pouze doplňuje, že žalobci bylo nepochybně známo, pro jaký skutek je přestupkové řízení vedeno. Žalobce byl bezprostředně po spáchání předmětného přestupku zadržen hlídkou policie, která sepsala oznámení o přestupku (včetně uvedení správného data a času spáchání přestupku), které žalobce podepsal. Z argumentace a procesního postupu žalobce je nepochybné, že si byl vědom, že v písemnostech správního orgánu I. stupně ze dne 14. 10. 2015 až ze dne 12. 1. 2016 došlo k chybě při vymezení data a času spáchání přestupku. Bylo jistě přípustnou procesní strategií, pokud žalobce na danou chybu správní orgán neupozornil. Pokud se však domníval, že tato chyba povede k jeho zproštění, byla tato domněnka mylná. Ke zproštění obvinění nemohla vést pouze nepřesnost v popisu skutku, která navíc byla již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně napravena, neboť totožnost skutku samotného zůstala zachována.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení materiální stránky (společenské škodlivosti) přestupku, soud konstatuje, že v běžně se vyskytujících případech jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přeštek, naplňuje materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. S žalobcem lze souhlasit v tom, že z toho nelze bez dalšího dovodit, že by k naplnění materiálního znaku přestupku došlo vždy, je-li naplněna formální stránka. Jestliže se k okolnostem naplňujícím formální znaky skutkové podstaty přidruží další významné okolnosti vylučující, aby jednáním byl porušen či ohrožen zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání nemůže být za přeštek označeno.

Žalobce však v řízení před správními orgány žádné skutečnosti, které by měly snižovat společenskou nebezpečnost jeho jednání, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn, neuváděl a neuvádí je ani v žalobě. Krajský soud má proto za to, že správní orgán I. stupně nebyl povinen otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat, a to s ohledem na značné překročení nejvyšší povolené rychlosti (o 20 km/hod.). Žalovaný v návaznosti na odvolací námitku k této otázce zcela dostatečně uvedl: *„Jízdou v obci v tak vysoké rychlosti odvolatel ohrožoval nejen sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu na pozemních komunikacích. Neexistovala přitom žádná okolnost, která by mohla závěr o společenské nebezpečnosti jednání odvolatele zvrátit. Neexistovalo ani jiné nebezpečí, které hrozilo odvolateli nebo jiné osobě a které by se odvolatel snažil rychlou jízdou odvracet.“* Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, čj. 1 Afs 88/2009 - 48, č. 2646/2012 Sb. NSS). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání.

Žalobce dále namítal, že spisová dokumentace předložená správnímu orgánu I. stupně Policií ČR obsahovala pouze ověřovací list silničního radarového rychloměru LTI 20/20

TruCAM, výrobní číslo rychloměru TC002717, č. 8012-OL-70214-14, ze dne 22. 8. 2014 s platností do 21. 8. 2015, ale k měření rychlosti jeho vozidla došlo až dne 23. 8. 2015. Dle žalobce byl ověřovací list č. 8012-OL-70219-15 zfalšován a není zřejmé, jak se do správního spisu dostal. Touto námitkou žalobce se žalovaný podrobně zabýval na č. 1. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že v okamžiku, kdy si oprávněná úřední osoba všimla chybně uváděného data a času spáchání přestupku, vyžádala si ověřovací list č. 8012-OL-70219-15 ze dne 7. 8. 2015 s platností do 6. 8. 2016. Tento ověřovací list byl vložen do spisové dokumentace ještě před ústním jednáním dne 5. 4. 2016. Pokud by se žalobce či jeho zástupce dostavil k tomuto ústnímu jednání, měl by možnost se s ověřovacím listem č. 8012-OL-70219-15 seznámit a vyjádřit se k němu. Soud toto vysvětlení považuje za zcela logické. Žalobcovo tvrzení o zfalšování ověřovacího listu se naopak v kontextu daného případu jeví jako čistě účelové. Soud považuje za absurdní, že by oprávněná úřední osoba falšovala ověřovací list rychloměru. Není také pravdou, že by kopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70219-15 byla kvalitativně jiná, než kopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70214-14. Na ověřovacím listu č. 8012-OL-70214-14 není razítko „kopie souhlasí s originálem“, jak tvrdí žalobce.

Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že se v projednávaném případě jednalo o přestupek aktivně vyvolaný a iniciovaný samotnými policisty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice stručně, ale jasně odkázal na videozáznam, který zachycuje pohyb měřeného vozidla, a je součástí spisové dokumentace. Konstatoval také, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žalobce tuto okolnost vůbec nezmiňoval.

Krajský soud je toho názoru, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Je pravdou, že platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést. Pravdivost tvrzení žalobce, že přestupek byl vyvolán policisty, však nebyla nijak prokázána. Žalobce na podporu svého tvrzení nenabídl jediný důkazní prostředek. Žalovaný naopak odkázal na videozáznam, který zachycuje pohyb měřeného vozidla, a žalobcovo tvrzení rozhodně nepotvrzuje.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1

s. ř. s., když žalobce i žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. listopadu 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně